

Magistr voodoo

Diogen byl student jak se patří – pil a jedl vše, co jeho trávicí ústrojí nevyplivlo zpátky, úkoly plnil a odevzdával pět minut před půlnocí, zkoušky skládal jen s odřenýma ušima, a když se jej někdo občas zeptal na znalosti, které za své studium nabyt, zjišťoval, že si pamatuje leda tak velké hovno. Málem se z něj dokonce stal magistr. Psal rozsáhlou studii na pečlivě zvolené téma, mezi zastávkami v hospodě vyhledával zdroje a prováděl své vlastní experimenty, se slzami v očích si lámal hlavu nad novou citační směrnicí. Těsně před odevzdáním závěrečné práce *Krystalová magie a její využití v procesu konzervace potravin* se však takřikajíc obrátil vítr a s ním se změnilo i politické klima, ve kterém najednou střelný prach bombardoval magické krystaly a kouzelné runy nekonečnou kanonádou olověných kulí. Inkvizice nechala zavřít fakultu magických studií a všechny šprty na ní studující poslala tam, kde jich bylo dle calderské městské rady zapotřebí nejvíc – do armády. Většina bývalých studentů ve svém životě nezvedla nic těžšího než korbel piva, takže valná část z nich skončila v administrativě; o Diegonovi však bylo známo, že jednou pomáhal nést celý soudek, což mu vysloužilo místo v první linii.

Ukázalo se, že život inkvizičního vojáka není jen o tom umřít mladý a nedoceněný – našly se v něm i kladné stránky. Magické krystaly sice již nebyly v módě, avšak velké kovové bum bum klacky dodávaly Diogenovi při stisknutí spouště doposud neexistující pocit drsné mužnosti. A ta uniforma! Děvčata by na ni letěla jako včely na med, naneštěstí ale žádná nebyla v dohledu. Mladý skoromagistr se plavil na lodi zvaná *Constance*, kterou civilizace naposledy políbila v calderském přístavu. Po dvoutýdenním výcviku byli čerství rekruti vysláni do Jižních moří, aby tam našli novou zemi zaslíbenou, titány a jejich lordy neoplývající.

Úkol byl sice jasný, ale těžko splnitelný. Menší ostrůvky nemohly pro vybudování kolonie posloužit – a ty větší již dávno obsadili piráti, kteří až fanaticky chránili svá vlastnická práva k nelegálně obdržným věcem. Moře nebylo o nic vlídnější než pevnina, neboť na nebohou *Constance* dorážely silné západní větry a vlny velikosti hradních zdí. Avšak poté...

...se objevil ten ostrov. TEN ostrov. Spíše ostrůvek. Z jižního břehu se dalo při troše snahy a příznivému větru dočůrat na břeh severní. Ale hlavní bylo to, co inkvizitoři našli na vrcholu jeho jediného kopce – starodávnou ruinu, snad nějakou kapli či chrám, očividně ale již dávno opuštěnou a nikým neudržovanou. Diogen zaslechl, že se vojáci z předešlých expedic setkali s primitivními národy obývajícími nezmappedé ostrovy. Prý neznali slovo *oblečení*, ale očividně měli vlastní kulturu a také magii. Inkvizice nové doby neměla kouzla v lásce, neboť je považovala za zdroj všech současných nešvarů sužujících lidstvo. Stále se však řídila pradávou poučkou *poznej svého nepřítele*; artefakty nalezené na TOM ostrůvku nebyly tedy okamžitě zničeny, nýbrž předány do rukou odborníků... Odborníka... No, Diogenovi.

Mladík si na chvíli mohl alespoň oddychnout – namísto běhání po palubě si mohl v klidu sednout a prozkoumat všechny nalezené předměty. Prastaré kamenné desky, žezla vyrobená z kostí neznámých oblud, podivné panenky... Bylo to fascinující a naprosto odlišné od již prostudovaných krystalů a run. Výzkum probíhal v podpalubí; v případě potřeby stál pár metrů od Diogena inkvizitor Antonio, jehož rozkazy ve zkratce zněly: „Jestli ho posedne démon, vystřel tomu študákovi mozek z hlavy.“

Démon vskutku přišel, ale naštěstí byl dostatečně mazaný na to, aby se Diogenovi zjevil ve spánku.

Smrtelníku! Bílý muži!

Co to---?!?

Poslouchej mne! Nazývají... nazývali mne Okupmnuktu!

???

Byl jsem bohem národa Pkupkubuj!

???

Můj národ se mne zřekl! Odmítl mou magii a přestal se modlit! Ted' jsem slabý! Ale v tobě cítím ducha poznání! Ty můžeš ovládnout moji moc, stát se silnějším – a tím pozvednout i mé postavení mezi božstvy Molucců! Dávám ti požehnání, bílý muži! Dávám ti svou moc!

Diogen se probudil se studeným potem na čele – a také s poznáním. Nevěděl přesně, jaké konkrétní účinky mají artefakty posvěcené Okum... Okupn... Ókáčkem, ale najednou přibližně tušil, jak je aktivovat. O svém snu pochopitelně nikomu nepověděl, tím by se jen odsoudil k smrti. Svému veliteli, ostřílenému inkvizitorovi Gonzalesovi, prostě řekl, že se jedná o prachobyčejné harampádí s nulovou hodnotou, které nyní pouze zatěžuje loď a bylo by vhodné jej hodit přes palubu. Tak se také stalo, jen s tím rozdílem, že se v pytli zatíženém kamenem nenacházely doličné předměty, nýbrž jen pár klacků, staré fusekle a několik menších oblázků. Obsah pytle naštěstí nikdo před jeho vyhozením neprohlížel.

Artefakty byly pečlivě ukryty – a Diogen vyčkával na vhodné chvíle, kdy bude moci vyzkoušet jejich moc. Krystalová magie byla módou včerejšího dne; tahle nová kouzla měl v současnosti jen jeho. On jediný je mohl vyzkoušet, popsát... a až by se někdy v budoucnu zase změnil vítr, jeho studie by mu mohla vysloužit velké uznání mezi učenici magické teorie a praxe. A třeba by konečně získal i ten titul...

*

„Au! Proč mi trháš vlasy!?“

„Promiň, ujela mi ruka.“

„Blbost! Co to kuješ, Diogene?!“

„Ále nic, prosímtě. Starej se o horizont, třeba tam uvidíš pirátskou loď.“

Ukázalo se, že k vyzkoušení magie – po několika dalších nočních seancích se Diogen dozvěděl, že tomu primitivci říkají *voodoo* – bude zapotřebí pokusného králíka. Ten k sehnání sice nebyl, ale lidí měla *Constance* dostatek. Antonio se jevil jako vhodný kandidát. Ne že by nějak vynikal oproti jiným inkvizitorům, prostě to byl debil. Etická komise Calderské univerzity neměla k tomuto konkrétnímu případu pokusu na živém člověku překvapivě žádné výhrady; Diogen tedy mohl provést vše, co jeho učenou mysl napadlo.

*

„Do střehu!“ zavelel velitel Gonzalez. Trénovat se muselo při každé vhodné příležitosti. Muži tak zůstali v kondici, jejich šermíšský um nerezivěl někde v zákoutí jejich prázdných myslí a zároveň to nabízelo možnost srovnat neoblíbenému bratru ve zbrani jeho fasádu.

Antonio byl celkem dobrý šermíř; žádný ukázkový člen (již neexistující) královské gardy, ale zároveň ani obyčejný rváč, který kordem bezmyšlenkovitě máchá na všechny strany s nadějí alespoň jediného úspěšného zásahu. Pravidelně porážel všechny inkvizitory na *Constance*.

„No tak, Pablo! Sejmi ho!“

Pablo byl celkem špatný šermíř; od člena (již neexistující) královské gardy se lišil asi tak jako orel od krávy a kordem by pomalu netrefil ani vrata od stodoly. Pravidelně byl porážen všemi inkvizitory na *Constance*. Zároveň to ale byl lodní kuchař, takže ho pochopitelně nikdo nechtěl naštvat posměšky.

Kordy se střetly, železo zpívalo, dav jásal. Raz, dva, tři, jako tanec.

„Tak už si s ním nehraj!“

„Dělej!“

„DOP—AUUU!!!!“

„Cože, cvičným kordem?“

Antonio klesl na jedno koleno a pravou rukou si podržel krvácející levé předloktí. Rána to nebyla hluboká, ale už jen její utržení bylo překvapivé.

„Dobře, Pablo!“

„Kuchařskej se pěkně vytáh!“

„Dost!“ zavelel Gonzalez. „Dejte ho ošetřit. Jako další nastoupí...“

Diogen si ve volné chvíli toho dne v šifrovaném jazyce poznamenal: *Proud magie plynoucí z železa je zapotřebí naladit na psychiku žádaného cíle. Otočením žezla o stoosmdesát stupňů obrátí kouzelník životní energii zasaženého směrem k sobě. Prozatím tuto energii neumím zužítkovat pro sebe, zato jsem si ale celkem jistý, že tento voodoo rituál dokáže protivníka znatelně oslabit. Poznámka: Velký potenciál pro sázkové podvody.*

*

„Zastřel ji!“

„Ne, žádné díry do lodi!“

„Já už ji trefil, ta potvora nechce zhebout!“

Námořníky už odjakživa stíhají různé strasti – špatné počasí, piráti, krysy, ženy, nedostatek žen... Nikdo ale netušil, kolik může taková opice nadělat starostí. Nabrali ji na jednom (samozřejmě pro kolonizaci neadekvátním) ostrově. Inkvizitoři svedli slavnou bitvu s plukem primátů, kteří svůj domov bránili neustávající kokosovou palbou. Nedostatek moderní výzbroje potvory nahradily nezlomným bojovým duchem. Konflikt skončil taktickým ústupem Inkvizice, jejíž přítomní členové se jednohlasně shodli na tom, že onen ostrov se jim vlastně nikdy nelíbil.

Dva dny po vyplutí nastaly problémy. Ztratily se dva sudy střelného prachu, lana se znenadání trhala i za klidného letního vánku, Antonio se probouzel z dalšími ranami na levé ruce – tentokrát však ne od kordu, nýbrž od zubů.

Posádka měla za to, že se jedna z těch pekelných opic infiltrovala na palubu *Constance*. Pravdou však bylo, že ji dovedl sám Diogen. Či spíše přinesl – mrtvou.

„Tak už tě mám, ty mrcho!“ ucedil velitel Gonzalez. Držel opici za krk jako malé kotě. Nemrtvá nestvůra se sápala po inkvizitorově obličejí, ten měl ale naštěstí delší paži než ona. Chvilí ji pozoroval – očividně mu nebylo jasné, jak něco takového vlastně ještě žije. S řevem ji hodil přes palubu.

Té noci Diogen poznamenal: *Text na desce umožňuje přivést k životu již mrtvé stvoření – zvíře a pokud se nemýlím, tak také člověka. Na zadní straně jsou zmínky o Ostrově mrtvých. Poznámka: Zeptat se Ókáčka na Ostrov mrtvých. Poznámka číslo dvě: Raději se tomu místu vyhnout, ať už o něm Ókáčko řekne cokoliv.*

*

„Problém starého režimu byla přílišná centralizace moci do rukou jediného člověka. Starý král – nechť si na něm smlsnou titáni – činil rozhodnutí ve věcech, o kterých nevěděl zhora nic. Nová rada města Caldery nás konečně zavede do věku osvícení, ve kterém bude rozhodovat skupina moudrých mužů. A my, inkvizitoři, budeme jejich ocelovou pěstí!“

Mnozí očekávali, že tato slova zazní od velitele Gonzaleze – koneckonců to byl on, kdo na *Constanace* v první řadě reprezentoval Inkvizici a Calderu. K údivu všech to byl ale Antonio, kdo vedl tyto řeči. Antonio, který měl občas problém vyslovit tříslabičná slova.

„Bylo dobře, že jsme se zřekli těch prokletých krystalů. Magie nám nepřinesla nic než utrpení. Tak dlouho jsme si hráli s předivem reality, až jsme probudili titány.“

„Co, jaké my?“ zaznělo z publika od vojína Cesara. „Já jsem byl obyčejný farmář! Platil jsem daně, k bohům se modlil... pak mi nějaká potvora sfoukla celý statek!“

„Myslel jsem to obecně, jako *my, lidstvo*“, ukončil jej Antonio. Pokračoval dál: „Nesmíme již staré chyby opakovat. Musíme najít nový domov a tam se stát lepšími, než jsme byli. A divochy žijící v Jižních mořích musíme přijmout...“

„Jak jako, přijmout?“ otázal se voják Konrád.

„Přijmout jako naše služebné!“ dokončil Antonio. „Co víme, tak jsou to divoši bez kultury, bez lidské řeči. Ale bratři v Calderě také tvrdili, že každý z nich má sílu dvou volů! Toho můžeme využít při stavbě měst nového věku!“

„A co zedníci? Ti mají kvůli nějakým otrokům přijít o práci?!“

„Služba ve vojsku pro ně bude prospěšnější, než se lopotit ve dne v noci, ve větru v dešti, při mizerné stravě a ještě horším platu!“

„Heh. Jakoby to v armádě bylo lepší.“

„Ale nebojte!“ stočil řečník svůj velký proslov k další fázi. „Divochy vyhubíme! Ne však mečem a mušketou, nýbrž našimi údy!“

„Tož, divošku bych...“

„Pářit se budeme s našimi ženami – děti budou plodit, co jim lůna budou stačit! A divoké ženy oplodníme taky! Budeme pít mnoho, mnoho mléka, aby se naše ratolesti rodily s bledou kůží!“

„Hele, učenej nejsem, ale nemyslím, že to funguje zrovna takhle...“

Na druhý den si Antonio ze své lekce z biologie a politiky příliš nepamatoval; vlastně si nemohl vybavit jediný okamžik toho večera. Zato Diogen měl tolik materiálu, že mu pergamen už sotva stačil. Při nejbližší příležitosti bylo třeba sehnat nový. Naposledy zapsal: *Konečně se mi povedlo vlasy správně zaplést do panenky. Kdo by tušil, že k ovládnutí lidské mysli se kouzelník musí stát zatracenou švadlenou?! Zdá se mi, že voodoo rituály ani nepotřebují konkrétní gesta. Prostě musím máchat rukama a vypadat u toho dobře. Důležité jsou jen samotné artefakty a potřebné ingredience. Poznámka stranou: Zjistit, nakolik posednutý člověk toleruje bolest a zda zranění nenaruší psychické pouto. Poznámka číslo dvě: Raději bych se měl vyhýbat úmrtí v posednutém těle. Poznámka číslo tři: Posednutí zvířete – možné nebo ne? Poznámka číslo čtyři: Soulož v cizím těle...*

*

Nenávidím tě, smrtelníku!

Ale no tak. Dyť ti vlastně zachraňuju dobrou pověst krutého boha. Nebo bys chtěl raději zůstat v té staré ruině?

Jsem mocný. S mými schopnostmi máš dobývat ostatní kmeny! A co děláš? Hraješ si s mými artefakty a zapisuješ si samé hlouposti.

To je vědecký výzkum, Ókáčko. Jednou mne to proslaví. A tebe tím pádem vlastně taky. Ostatní bohové na tebe budou žárlit.

...

V klidu! Ty ve mne možná nevěříš, ale já rozhodně věřím v tebe! Jsem jediný vědec na tomto placatém světě, který má na své straně boha!